

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 29 octombrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de l'Augstākā tiesa (Senāts) – Letonia) – A/Veselības ministrija

(Cauza C-243/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Securitate socială – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Articolul 20 alineatul (2) – Directiva 2011/24/UE – Articolul 8 alineatele (1) și (5), precum și alineatul (6) litera (d) – Asigurare de sănătate – Servicii spitalicești furnizate în alt stat membru decât statul membru de afiliere – Refuzul autorizării prealabile – Tratatament spitalicesc care poate fi asigurat în mod eficace în statul membru de afiliere – Articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Diferență de tratament bazată pe religie]

(2020/C 433/08)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākā tiesa (Senāts)

Părțile din procedura principală

Reclamant: A

Pârât: Veselības ministrija.

Dispozitivul

- 1) Articolul 20 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, citit în lumina articolului 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca statul membru de reședință a asiguratului să refuze să îi acorde acestuia din urmă autorizația prevăzută la articolul 20 alineatul (1) din acest regulament atunci când, în acest stat membru, este disponibil un tratament spitalicesc a cărui eficacitate medicală nu este pusă la îndoială, însă credințele religioase ale acestui asigurat condamnă metoda de tratament folosită.
- 2) Articolul 8 alineatul (5) și alineatul (6) litera (d) din Directiva 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere, citit în lumina articolului 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se opune ca statul membru de afiliere a unui pacient să refuze să îi acorde acestuia din urmă autorizația prevăzută la articolul 8 alineatul (1) din această directivă atunci când, în acest stat membru, este disponibil un tratament spitalicesc a cărui eficacitate medicală nu este pusă la îndoială, însă credințele religioase ale acestui pacient condamnă metoda de tratament folosită, cu excepția cazului în care acest refuz este justificat în mod obiectiv de un scop legitim care ține de menținerea unei capacități de tratament sau a unei competențe medicale și constituie un mijloc adecvat și necesar care permite atingerea acestui scop, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

⁽¹⁾ JO C 182, 27.5.2019.